

over, inden dette Lovforslag finder sin endelige Afgjærelse her i Thinget.

Sagd: Jeg skal ikke indlade mig paa en Forhandling om det Spørgsmaal, hvor vidt Redningsvæsenet burde henlægges under Marineministeriet, eller om det bør forblive, hvor det er; men jeg skal kun henlede Opmærksomheden paa, at det samme Mandstabs, som anvendes ved Redningsvæsenet, anvendes tillige ved Bjergningen, samt at Rystpolitiet saa vel som alle de lokale Autoriteter, der træde i Funktion ved saadanne Strandinger, have i Almindelighed det samme Personale iblandt Rystens Behoere at disponere over, og dette gjør det maaste hensigtsmæssigt, at Forretningerne saa vidt muligt samles under det samme Ministerium. Den ærede Taler fremkom dernæst med en anden Ytring, idet han henpegede paa — hvad der allerede er oplyst i Motiverne — den Vanskelighed, som er forbunden med at faae Folk til Betjening af Redningsbaadene. Dette er ganske vist et meget vigtigt Hensyn; men paa den anden Side staa vi, forekommer det mig, overfor en saa uafviselig Pligt til at gjøre Noget for at frelse Menneskeliv under de temmelig hyppig indtræbende Strandinger paa Anholt, at man, selv om man frygter for, at Betjeningen af Redningsbaaden kan blive noget usikker, dog maa bruge det eneste Middel, som man har i denne Retning; thi man maa erindre, at naar det Rev, som der blev hentydet til, har en Udstrækning af 5 Fjerdingvei, saa er det aldeles umuligt at anvende Rafter i de Forhold, hvorunder Strandingerne i Almindelighed finde Sted, og Redningsbaade blive altsaa det eneste Middel, som er tilbage. I Henhold til de Oplysninger, som den høitærede Minister har givet i Motiverne, kan jeg, alle Forhold vel overveiede, ikke have nogen Tvivl om, at man bør gaa ind paa Forslagets Fremme. Hvad jeg altsaa endnu maatte have at bemærke, er ikke nogen Indvending imod Forslaget, men kun en Bemærkning, som jeg henstiller til den ærede Ministers nærmere Overveielse. Den Nytte, som Redningsvæsenet gjør, afhænger ikke alene af Godheden af de Apparater, der disponeres over, men i langt høiere Grad af den levende Kraft, som man har til at bruge dem, og jeg tror nok, at jeg tør sige, at den trænger til at ses lidt efter i Sømmene. Redningsvæsenet er, som jeg tidligere har hentydet til, en populær Institution. Det er et smukt og menneskefjærligt Formaal, som det har stillet sig, og man har Gud fle Lov ikke saa sjældent havt Tilfælde, hvor Mandstabet i høihjertet Medfølelse mod de Nødlidende har voøet sit Liv og mange Gange opnaaet overraskende Resultater. Disse enkelte Tilfælde vække en saa almindelig Sympathi, at det næsten mødes med Uvillie, naar man paapeger, at der i andre Retninger med Grund kan gøres Anser gjældende. Naar man er lidt nærmere kjendt med Forholdene ved Redningsvæsenet,

saa viser det sig altid, at Redningstjenesten paa den ene eller den anden Ryststrækning i ganske overordentlig Grad afhænger af, om der findes enkelte Personligheder, som særlig egne sig dertil. Vi have set, at saadanne Personligheder, som jeg ved en tidligere Leilighed har tilladt mig at fremdrage ved Navn her i Rigsdagen, have udrettet saa store Ting, at de nok kunne gjøre Krav paa Jædrelandets Tak; men der har ogsaa været Strandinger, ved hvilke man faar Indtrykket af en høj Grad af Passivitet fra Redningsvæsenets Side. Jeg kunde nævne Tilfælde, hvor jeg har været personlig Deltagende dertil, og andre Tilfælde, hvor jeg har min Kundskab fra nærliggende Kilder, og hvor jeg ikke nærer Tvivl om, at der er gaaet Menneskeliv tabt, som kunde have været frelst, naar der havde været udøvet en større Aktivitet fra de Folks Side, som det nærmest paalaa. Overfor Alt dette er Ministeren ganske vist temmelig magtesløs, thi naar han forøvrigt viser Sagen den Interesse, som jeg ikke tror har manglet hos nogen af vore høitærede Indenrigsministre, saa afhænger Resultatet dog af, hvilke Kræfter han kan byde over, og navnlig hvilke Kræfter der findes paa det Sted, hvor de skulle bruges. Maaske kunde der i en enkelt Retning gøres noget mere ved i en høiere Grad at paaskjønne de Exempler paa opoffrende Mod, som have været udviste for at frelse Skibbrudne. Der gives ganske vist ofte Præmier, men disse Præmier ere saa latterlig smaa, at jeg næsten anser dem for at være upassende, naar man betragter den Handling, hvorfor de skulle være en Belønning. Ser man dernæst hen til den ringe faste Løn, som de Folk, der ere ansatte ved Redningsbaadene, faae, saa kan jeg ikke negte, at der er Anledning til at gjøre en Forandring. Betænk man, at Mange af disse Mennesker ere Familiefædre, der vove deres Liv og ofte paa et hængende Haar sætte det til, saa maa det indrømmes, at den Ducør af nogle faa Dalere, som gives dem, efter at de lykkelig have frelst et Skibsmandstabs, ikke staa i noget som helst Forhold til Fortjenesten af den Handling, som de have udført. Jeg vil derfor, samtidig med at jeg anerkjender, hvor vanskeligt det er for Ministeren personlig at udøve nogen stor Indflydelse, henstille til den høitærede Minister, om han ikke maatte finde Anledning til ved ganske anderledes storartede Ducører i den Retning, som jeg her har paapeget, at paaskjønne de virkelig høihjertede Handlinger, som udføres paa dette Omraade.

Th. Nielsen: Jeg skal ikke komme ind paa at følge det ærede Medlem fra Horsens (Bajer) paa hans Bei med Hensyn til at henlægge Redningsvæsenet under Marineministeriet; men jeg skal dog bemærke, at jeg ikke vilde anse dette for helbigt; thi det maa ikke glemmes, at alt Rødningsvæsen, Landet vedrørende, ligger under